

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **J. S.**
bytem X.
zastoupen Mgr. Hanou Ort, Ph.D., advokátkou
sídlem Masarykova 34, Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské náměstí 1, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2019, č. j. MMB/0148839/2019, sp. zn. 3220/OVV/MMB/0077266/2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Komise pro projednávání přestupků Statutárního města Brna, městské části Brno-Líšeň, rozhodnutím ze dne 17. 1. 2019, č. j. 11392/2018, uznala žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 2 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že nejméně od roku 2015 do 30. 12. 2016 s intenzitou asi 1x za měsíc v místě bydliště vyhrožoval manželce H. S., nejčastěji slovy, že vezme sekeru, všechno i ji rozseká a rozmlátí a sám se pak oběsí, a v přesně nezjištěné době v měsíci srpen – září 2016 jí vyhrožoval tamtéž tím, že pustí plyn z plynového sporáku a nechá vybuchnout celý dům. Za tento přestupek správní orgán žalobci uložil pokutu ve výši 800 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že žalovaný jej zkrátil na právech tím, že mu v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nedal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
3. Nezákonným postupem žalovaný znemožnil žalobci opětovně navrhnout výslech svědka – syna J. S., jehož výpověď považuje za stěžejní. Správní orgány vycházely zejména z výpovědi H. S. a dcery žalobce Z. D., proti nimž stojí tvrzení žalobce. V takovém případě ovšem měly správní orgány v souladu se zásadou *in dubio pro reo* řízení zastavit. Místo toho však nepochopitelně tvrdí, že o skutkovém stavu nejsou pochybnosti. Dle správních orgánů by výslech J. S. nemohl přispět k objasnění skutkového stavu, neboť nebyl jednání žalobce přítomen. Naproti tomu však správní orgány přijaly výslech Ing. J. S., který taktéž nebyl jednání přítomen.
4. Žalovaný se dále dle žalobce nevypořádal se skutečností, že návrh na projednání přestupku nesepsala poškozená H. S., ale pouze jej podepsala. Původcem návrhu je fakticky dcera žalobce Z. D., která tímto způsobem ventiluje svou zlobu vůči žalobci. Z tohoto důvodu neměl správní orgán k návrhu na projednání přestupku vůbec přihlížet.
5. Skutkový stav nebyl dle žalobce ve správním řízení řádně zjištěn a žalobce trvá na tom, že se vytýkaného jednání nedopustil. Správní orgány vyhodnotily výpověď manželky žalobce a dcery žalobce jako věrohodné, třebaže samy připustily podstatné odlišnosti v jejich výpovědích. Manželka v řízení dne 21. 8. 2017 tvrdila, že k vyhrožování mělo dojít naposledy před Vánocemi 2016, zatímco v návrhu na projednání přestupku ze dne 9. 6. 2017 tvrdila, že k němu mělo docházet poslední asi 2 roky a naposledy před 14 dny, tj. v květnu 2017. Dcera dne 21. 8. 2017 tvrdila, že k vyhrožování mělo docházet několik let a naposledy v květnu 2017. Následně dne 9. 4. 2018 obě v podezřelé shodě tvrdily, že k vyhrožování mělo docházet od června 2013 do prosince 2016. Žalovaný se rovněž nepozastavil nad rozporem ohledně doby, kdy měl žalobce vůči manželce začít užívat vulgární výrazy. Co se týče vyhrožování plynem ze sporáku, uvádí žalobce, že plynový sporák byl v srpnu 2016 demontován. Dne 9. 4. 2018 obě ženy ve shodě tvrdily, že vyhrožování trvalo od roku 2013, což znamená, že je údajné výhružky nechaly po dobu 4 let zcela klidnými. V celém domě nadto zůstaly funkční plynové přípojky, pokud by žalobce hypoteticky někomu vyhrožoval, mohl by své výhružky realizovat.
6. Žalovaný se rovněž nijak nepozastavil nad tím, že dne 7. 12. 2017 manželka žalobce v řízení před Městským soudem v Brně (sp. zn. 123 L 564/2016) uváděla, že na radu psychologů se snaží na vše zapomenout a má potíže s pamětí. Dne 9. 4. 2018 v přestupkovém řízení (třebaže i zde připustila problémy s pamětí) podrobně popisuje

průběh událostí v roce 2016. Před Městským soudem v Brně dále manželka v řízení sp. zn. 71 L 1735/2015 dne 11. 2. 2016 uvedla, že ji manžel nikdy fyzicky nenapadl a že se nevyjadřoval vulgárně. Nelze přijmout vysvětlení manželky žalobce, že rozpory vyplývají z odlišnosti řízení a soud se jí neptal na detaily. Pomyslným vrcholem je vysvětlení rozporů ve výpovědi sdělením manželky dne 9. 4. 2018, že „je pravda to, co říkám dnes“. Výpověď manželky je proto dle žalobce účelová a nevěrohodná a zkreslená ovlivněním ze strany dcery žalobce. Všechny tyto okolnosti nepochybně odůvodňovaly návrh žalobce na vypracování znaleckého posudku z oboru psychiatrie za účelem zjištění, zda jsou u manželky žalobce dány sklony k fabulacím či ovlivnitelnosti a zda je schopna si správně zapamatovat a vybavit prožité události. S námitkami ohledně nevěrohodnosti svědkyně a neprovedení uvedeného důkazu se žalovaný nezabýval dostatečně, čímž zatížil své rozhodnutí vadou.

7. Naproti tomu provedení důkazu znaleckým posudkem ohledně zdravotního stavu žalobce žalovaný nezvykle důsledně obhájí, třebaže byl tento důkaz obstarán nezákonně. Znalecký posudek byl totiž pořízen v trestním řízení, v němž byl žalobce pouze podezřelým, nikoliv obviněným. Podle § 116 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „trestní řád“), lze přitom v trestním řízení nechat vypracovat znalecký posudek znalcem z oboru psychiatrie pouze u osob obviněných, tedy těch, kterým bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání (k tomu žalobce odkazuje na odborný článek JUDr. B. z roku 2004). Dle § 51 odst. 1 správního řádu nelze provést k důkazu důkazní prostředek získaný nebo provedený v rozporu s právními předpisy. Věcně považuje žalobce znalecký posudek za tendenční, neboť již v úvodu znalkyně označuje žalobce v rozporu se skutečností za osobu stíhanou pro zločin, čímž dává jasně najevo, že by měl být minimálně stíhán, a dále doporučuje soudu zvážit uložení ochranného psychiatrického léčení ambulantní formou, opět aniž by byl žalobce vůbec trestně stíhán.
8. Žalobce je přesvědčen, že neobstojí závěr správních orgánů, které jednání kvalifikovaly jako pokračující přestupek, neboť chybí potřebná souvislost, zejména časová. Jedná se tedy o několik samostatných skutků.
9. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nezabýval namítaným promlčením přestupku. Dle žalobce je přestupek promlčený, neboť se ve věci mělo s ohledem na nepřípustnost retroaktivity v neprospěch pachatele použít ustanovení § 20 zákona o přestupcích ve znění do 30. 9. 2015. V opačném případě by se nové ustanovení vztahovalo i na dílčí útoky před účinností změny zákona. Ve svém celku by proto měla být aplikována úprava, která je pro žalobce coby pachatele příznivější. Řízení proto mělo být zastaveno z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek.
10. S ohledem na vše uvedené navrhuje žalobce napadené rozhodnutí zrušit, věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení a požaduje přiznat náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že přestupek byl žalobci prokázán svědeckou výpovědí Z. D. a znaleckým posudkem MUDr. H., který byl proveden jako listinný důkaz. K výpovědi Ing. S. žalovaný nepřihlížel, k neprovedení výsledku J. S. se vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce se mohl vyjádřit k podkladům před vydáním prvostupňového rozhodnutí, čehož také využil. V odvolacím řízení již podklady doplněny nebyly. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.
12. V replice žalobce opakuje, že znalecký posudek MUDr. H. byl pořízen v rozporu se zákonem. Dle vyjádření žalovaného k žalobě měl být přestupek prokázán výpovědí dcery

žalobce, z čehož lze dovodit, že výpověď jeho manželky spáchání přestupku neprokazuje, což dokládá naprostou nekonzistentnost závěrů žalovaného. Není pravda, že by žalovaný vůbec nepřihlížel k výpovědi Ing. S., neboť prvostupňový orgán ji ve svém rozhodnutí rekapituloval a činil na jejím podkladě závěry. Žalobce trvá na tom, že navrhovaná výpověď jeho syna J. S. by mohla prokázat jeho nevinu. Tím, že žalovaný nedal žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, zkrátil žalobce na jeho právech, neboť ten si nemohl učinit úsudek o tom, zda žalovaný nedoplnil spis o další podklady a že hodlá vydat rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
14. Žaloba **není** důvodná.
15. Z hlediska systematiky se krajský soud nejprve zabýval námitkami souvisejícími se zánikem odpovědnosti žalobce za přestupek. Pokud by totiž shledal, že odpovědnost žalobce zanikla, bylo by nadbytečné věnovat se ostatním žalobním námitkám.
16. Správní orgán prvního stupně kvalifikoval ve výroku popsané jednání jako pokračující přestupek, s čímž se soud ztotožňuje. Pokračováním se dle trestně právní doktríny rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují shodnou skutkovou podstatu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Žalobce výslovně zpochybňuje časovou souvislost jednání, nicméně soud má za to, že v případě zcela shodného záměru, předmětu útoku a způsobu provedení je i aspekt časové souvislosti naplněn, pokud v průběhu cca dvou let dochází k vyhrožování přibližně jednou měsíčně.
17. Skutečnost, že se jedná o delikt pokračující, má zásadní význam z hlediska časové působnosti zákona, neboť rozhodující je doba, kdy se pachatel svým jednáním dopustil posledního dílčího útoku. Jestliže se pachatel tohoto útoku dopustil za účinnosti nového zákona, přestupek je třeba v celém rozsahu pokračování považovat za spáchaný po nabytí účinnosti nového (pozdějšího) zákona, a to bez ohledu na skutečnost, zda jde o zákon, který je pro pachatele příznivější. Jakkoliv tedy recentní judikatura Ústavního soudu řadí promlčení (či zánik odpovědnosti) mezi podmínky trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 věty první Listiny (srov. nálezy ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20), je vyloučeno, aby byla v projednávaném případě aplikována úprava zániku odpovědnosti za přestupek, která pozbyla účinnosti ještě předtím, než byl dokonán poslední útok pokračujícího deliktu (srov. též rozsudek ESLP ze dne 27. 1. 2015 ve věci *Rohlena proti České republice*, stížnost č. 59552/08).
18. K poslednímu útoku došlo v prosinci roku 2016. Do běhu promlčecí lhůty se nezapočítává doba vedeného trestního řízení od 10. 11. 2016 do 5. 5. 2017 (§ 20 odst. 4 zákona o přestupcích) a promlčecí lhůta byla opakovaně přerušena – zahájením řízení dne 29. 6. 2017 a rozhodnutími ze dne 5. 10. 2017, ze dne 13. 6. 2018 a ze dne 17. 1. 2019 (§ 20 odst. 2 zákona o přestupcích). Napadené rozhodnutí pak nabylo právní moci dne 9. 4. 2019, tedy předtím, než by odpovědnost žalobce za přestupek v souladu s § 20 odst. 1 a 3 zákona o přestupcích zanikla. Žalovaný se odvolací námitkou žalobce řádně zabýval na str. 6 odst. 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Námitka je proto nedůvodná.

19. Krajský soud neshledal, že by se žalovaný dopustil procesního pochybení tím, že žalobci nedal před vydáním napadeného rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Jediné listiny, které byly do správního spisu zařazeny po podání odvolání, jsou předkládací zpráva prvostupňového správního orgánu, obecné vyjádření poškozené o správnosti rozhodnutí o přestupku a záznam o oprávněných úředních osobách. Za situace, kdy správní orgán druhého stupně řízení nedoplnil prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již účastník řízení znal, není třeba tomuto účastníku dávat možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, neboť by se jednalo o čistě formální úkon (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003 - 61). Před vydáním prvostupňového rozhodnutí se žalobce k jeho podkladům vyjádřil a znovu tak mohl učinit (a také učinil) v odvolání. Procesní práva žalobce nebyla postupem žalovaného nijak zkrácena.
20. Pokud jde o namítané vady návrhu k projednání přestupku, krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že je zcela irrelevantní, kdo fakticky návrh sepsal a případně podal k poštovní přepravě, pokud manželka žalobce coby poškozená návrh podepsala a z ničeho nevyplývá, že by tak neučinila z vlastní svobodné vůle. I tato námitka je proto nedůvodná.
21. Dle krajského soudu správním orgánům nic nebránilo v tom, aby provedly jako důkaz také znalecký posudek MUDr. H. vyhotovený v trestním řízení. Je třeba dát žalobci za pravdu potud, že znalecký posudek by nebylo možné v souladu s § 51 odst. 1 správního řádu použít jako důkaz, pokud by byl získán nebo proveden v rozporu se zákonem. Tak tomu ovšem v daném případě není.
22. K problematice postupu dle § 116 odst. 1 trestního řádu před zahájením trestního stíhání se vyjádřilo Nejvyšší státní zastupitelství ve výkladovém stanovisku č. 3/2014 (č. 1 SL 708/2014 Sbírky výkladových stanovisek Nejvyššího státního zastupitelství), jehož závěry krajský soud pokládá za správné a přesvědčivé. Dle tohoto stanoviska je znalecké zkoumání duševního stavu osoby podezřelé z trestného činu ve stadiu prověřování výjimečně možné postupem podle § 105 odst. 1 trestního řádu za použití § 158 odst. 3 písm. b) trestního řádu. Znalce lze přibrat výlučně jen v těch případech, kdy existují důvodné pochybnosti o duševním stavu osoby podezřelé ze spáchání trestného činu, vůči níž by jinak bylo zahájeno trestní stíhání, např. také tehdy, pokud byla osoba v minulosti vícekrát hospitalizována v psychiatrické léčebně. Dle krajského soudu tyto závěry zároveň odpovídají smyslu a účelu právní úpravy. Jistě není s ohledem na ochranu práv dotčených osob i hospodárnost řízení žádoucí, aby obecně docházelo k prověřování duševního stavu osob, pakliže proti nim nebyla vznesena obvinění. Na druhou stranu však, pokud orgány činné v trestním řízení disponují konkrétními poznatky odůvodňujícími pochybnosti o duševním stavu dotčené osoby, lze zkoumat duševní stav osoby i před zahájením trestního stíhání, které taktéž určitý zásah do práv této osoby představuje, a pokud by se pochybnosti potvrdily, mohlo by to vést až k jeho zastavení. V nynějším případě orgány činné v trestním řízení mohly vycházet ze skutečnosti, že žalobce byl v období let 2013 – 2016 čtyřikrát hospitalizován v psychiatrické léčebně, podmínky pro postup dle § 116 odst. 1 trestního řádu proto byly splněny.
23. Naproti tomu žádné pochybnosti o duševním stavu manželky žalobce v průběhu řízení před správními orgány nevyvstaly. Znalecké zkoumání jejího duševního stavu ve správním řízení proto bylo nejen nedůvodné, ale ve vztahu k zásahu do její osobní a rodinné sféry by zároveň bylo zjevně neproporcionální.

24. Nezákonnost znaleckého posudku pak nezpůsobují ani ojedinělé terminologické nepřesnosti (obviněný x podezřelý), neboť znalkyně je odborníkem lékařským, nikoliv právním, ani návrh na zvážení uložení ambulantního ochranného léčení (za předpokladu, že se žalobce daného jednání dopustil, jak je v posudku uvedeno o několik řádků výše).
25. K uvedenému krajský soud doplňuje, že účelem znaleckého posouzení byla zejména otázka, zda žalobce byl schopen rozpoznat nebezpečnost svého jednání a ovládat je, a dále jeho dílčí osobnostní charakteristiky. Znalecký posudek z povahy věci nemůže sloužit samostatně jako důkaz o tom, že žalobce spáchal konkrétní skutek. Lze jej však použít jako podpůrný podklad při hodnocení zjištěných skutečností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 5 As 67/2018 - 24).
26. K prokázání skutečnosti, zda se žalobce dopustil vytýkaného jednání či nikoliv, pak dle názoru krajského soudu ve shodě s žalovaným nemůže vést ani žalobcem navrhovaný výsledek jeho syna J. S. Ten podával vysvětlení již v rámci trestního řízení, kde sdělil, že vše, co sdělí, je spekulace a vše má z doslechu. Obecně však potvrdil, že dcera žalobce má na manželku žalobce významný vliv. Z uvedeného je v podstatě vyloučeno, že by případná výpověď tohoto svědka mohla vést k jakémukoliv objasnění skutkového stavu stran jednání, které je žalobci kladeno za vinu. Obdobné platí k výsledku Ing. S., který sice správní orgány provedly, nicméně vyplývá z něj, že svědek nikdy nebyl přítomen vytýkanému jednání žalobce. Třebaže jej prvostupňový správní orgán uvedl v rekapitulaci provedených důkazů, žádné konkrétní závěry z tohoto výsledku nečiní. Ani v tomto ohledu proto nepředstavuje postup správních orgánů vadu řízení.
27. Po vypořádání procesních námitek se krajský soud zabýval podstatou věci, tj. skutečností, zda bylo žalobci spáchání přestupku dostatečně prokázáno. Soud souhlasí s obecným východiskem, že v přestupkovém řízení je třeba uplatnit zásadu presumpce neviny a zásadu *in dubio pro reo* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2015, č. j. 4 As 206/2015 - 39), z nichž plyne, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost najisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen.
28. Jak je patrné ze shora uvedeného, v nynější věci se jedná o rodinné neshody. Žalobce byl potrestán za verbální delikt (hrubé jednání), jeho jednání byl kromě jeho samého a poškozené manželky žalobce přítomen pouze jeden další svědek – dcera žalobce.
29. U tohoto druhu přestupků, které nejsou zachyceny na žádném nosiči dat a jsou proto k dispozici toliko svědecké výpovědi, je rozhodující při hodnocení těchto svědeckých výpovědí jejich logika, rozpory ve výpovědích, jakož i otázka kladného nebo záporného poměru svědků k obviněnému.
30. Samotná skutečnost, že svědek je příbuzným obviněného, neznamená, že by jeho výpověď měla být považována za nepravdivou. Zjistí-li soud okolnosti, které mohou ovlivnit svědkovu věrohodnost (např. právě příbuzenský poměr k účastníkům), neznamená to nezpůsobilost svědčit; tyto okolnosti vezme soud v úvahu při hodnocení svědkovy výpovědi (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2010, sp. zn. 22 Cdo 2516/2008). Svědek ve správním řízení je poučen o povinnosti vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (§ 55 správního řádu). I přes řádné poučení svědků je ovšem nutné s větší opatrností přistupovat k výpovědi svědků s rodinnými vazbami na obviněného či poškozeného. Na druhou stranu však nelze pouze s odkazem na rodinné vztahy svědků k obviněnému *a priori* znehodnocovat jejich svědeckou výpověď (srov. též rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2016, č. j. 20 A 14/2016 - 66).

31. Co se týče namítaných rozporů ve výpovědích poškozené manželky žalobce a svědkyně (dcery žalobce) krajský soud předesílá, že nyní hodnotí pouze výpověď ve vztahu k jednání, za které byl žalobce rozhodnutím správního orgánu potrestán. Nezabýval se proto jiným jednáním, tj. případnými vulgaritami, fyzickým napadením nebo konfliktem ohledně mobilního telefonu.
32. V návrhu na projednání přestupku ze dne 9. 6. 2017 manželka žalobce specifikuje výhrůžky ze strany manžela tak, jak jsou uvedeny ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Žalobce dle tohoto návrhu vyhrožoval poslední asi dva roky, asi jednou i vícekrát do měsíce, naposledy před 14 dny, plynem vyhrožoval v srpnu 2016. To odpovídá výpovědi manželky žalobce v trestním řízení, kde uvedla, že k výhrůžkám docházelo tak tři roky, jednou za měsíc. Manželka žalobce v trestním řízení dále uvedla, že se musí ve svém pokoji zamykat. Nechce, aby šel manžel do blázince, jen na něj chce zapůsobit, aby nevhodné chování přestalo. Nechce k soudu, neboť by jí to stresovalo.
33. Ve výpovědi před soudem v řízení sp. zn. 71 L 1735/2015 dne 11. 2. 2016, které se týkalo převzetí žalobce do lékařského zařízení (psychiatrické léčebny), uvedla manželka žalobce, že na ni manžel křičel, ale ne vulgárně a fyzicky ji nenapadl. V souvislosti s nyní posuzovaným jednáním neobsahuje tato výpověď žádné rozpory.
34. Ve výpovědi před soudem v řízení sp. zn. 123 L 564/2016, které se taktéž týkalo převzetí žalobce do lékařského zařízení, manželka žalobce uvedla, že si nepamatuje, co se stalo zrovna večer 3. 11. 2016. Je možné, že byly tahanice o mobilní telefon, ale nevzpomene si, jak to konkrétně probíhalo a co se stalo. Je ráda, že si vzpomene, co se dělo v poslední době, natož před rokem. Manželka žalobce zde sice obecně konstatuje problémy s pamětí (což je s ohledem na věk pochopitelné), výslovně se však vyjadřuje pouze ke konkrétnímu incidentu dne 3. 11. 2016. Ani to nezakládá žádné rozpory s jinou výpovědí manželky žalobce, která se týká předmětu tohoto řízení.
35. Ve správním řízení se konalo jednání dne 21. 8. 2017, na něm manželka žalobce uvedla, že naposledy jí žalobce vyhrožoval před Vánoci 2016. Poté, kdy u nich byla policie kvůli domácímu násilí, se vyhrožování již neopakovalo. Dcera žalobce uvedla, že výhrůžky trvaly několik let, v květnu 2017 slyšela žalobce vyhrožovat manželce, že na ni vezme sekýru. Žalobce takto dle dcery vyhrožuje již několik let, za poslední rok nejméně 10x, plynem vyhrožoval koncem srpna 2016.
36. Další jednání se konalo dne 9. 4. 2018, manželka žalobce zde uvedla, že výhrůžky se opakovaly 4x do měsíce, po vyšetřování domácího násilí ze strany policie ustaly. Dle výpovědi dcery žalobce výhrůžky opakoval, někdy 4x do týdne, někdy i 2x denně, i vícekrát, trochu ustaly po vyšetřování domácího násilí ze strany policie.
37. Z uvedeného vyplývá, že ohledně části skutku spočívající ve vyhrožování plynem ze sporáku jsou výpovědi obou zúčastněných zcela konzistentní, mělo k němu dojít v srpnu 2016 před tím, než byl plynový sporák demontován a v jiné místnosti umístěn elektrický.
38. V případě manželky žalobce byl jediný dílčí rozpor mezi dobou, kdy mělo vyhrožování skončit, jelikož v návrhu uvedla, že jí manžel vyhrožoval naposledy před 14 dny (tj. v květnu 2017). Poté však při jednání před správním orgánem opakovaně potvrdila, že výhrůžky ustaly po návštěvě policie v prosinci 2016. Správní orgány zjistily, že k této návštěvě došlo 30. 12. 2016, což zároveň představuje časové ohraničení jednání v rozhodnutí o přestupku. Co se týče způsobu, časové intenzity a obsahu výhrůžek žalobce, byla výpověď manželky od zahájení trestního řízení po vydání rozhodnutí o přestupku konzistentní a bezrozporná.

39. Dcera žalobce vypověděla, že slyšela žalobce vyhrožovat ještě v květnu 2017, neboť výhrůžky po návštěvě policie v prosinci 2016 pouze trochu ustaly. Ve své poslední výpovědi pak oproti ostatním vyjádřením tvrdila vyšší intenzitu výhrůžek. Co do obsahu výhrůžek byla výpověď konzistentní. V těchto dílčích sporných otázkách se správní orgán ve prospěch žalobce podržel výpovědi manželky žalobce – prokázaná intenzita 1x za měsíc, přičemž již nebylo prokázáno pokračování v jednání v roce 2017.
40. Dle krajského soudu žalovaný nepochybil pokud, přes tyto dílčí rozpory, které nejsou natolik zásadní, aby zpochybnil logiku a věrohodnost výpovědí, shledal výpovědi dostatečnými pro prokázání přestupku ve shora vymezeném rozsahu. Zároveň nebylo zjištěno, že by manželka žalobce nebo jeho dcera měly k žalobci *a priori* negativní vztah a sledovaly v řízení jiný postranní zájem, než působit preventivně tak, aby v budoucnu k jednání, za které je žalobce potrestán, nedocházelo. Podpůrně pak správní orgány přihlédly k závěrům znaleckého posudku MUDr. H., dle něhož se u žalobce projevují násilnické sklony a ve stresových situacích reaguje afektivně, hostilně (cynicky, agresivně), hrubě, až vulgárně.
41. Provedené dokazování proto dle krajského soudu poskytuje dostatečnou oporu pro skutková zjištění správních orgánů.

V. Závěr a náklady řízení

42. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 17. března 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.